

Alexander Puskin

www.equuzenet.hu

A próféta

Vitt – vitt a sivatagon át
Az igazság iszonyú vágya,
S hat fény szárnyával egy Szeráf
Egyszerre csak utamat állta.
Halk ujját álomszéliden
Végigvonta szemeimen,
s erejük, mint egy ifjú sasnak,
lett rögtön, tiszta, h s hatalmas.
Megérintette fülemet
És föl harsantak az egek:
Fényszült angyalok suhogását
hallottam, és csillagzenét,
f növést, tengerfenék
szörnyek – kavarta zuhogását.
S kiszakította nyelvemet,
Mely oly önz en sietett
Társulni minden fecsegésbe,
S vérmocskolt keze az okos
Kígyónak tette be gonosz
Számba a fullánkját. Végül érce
Mélyen mellemben hasított
S a kebel tátongó sebébe,
Még lüktet szívem helyére,
Eleven parazsat dugott...
Némán, élettelen feküdtem,
S az Úr szava zendült felettem:
„Kelj föl, Próféta, akarom:
hallj, láss, utad er m vezesse:
légy tanúm vízen, és szárazon,
s lobbants lángot az emberekbe!”